

MARTA KUBIŠOVÁ

Marta Kubišová je slavná česká zpěvačka, trojnásobná vítězka čtenářské ankety Zlatý slavík časopisu Mladý svět, symbol roku 1968 a také velká milovnice zvířat.

Narodila se 1. listopadu 1942 v Českých Budějovicích její matce v domácnosti a otci lékaři a žili v domku i s Martinými prarodiči. Později se Martě narodil i bratr Jan.

Když bylo Martě 5 let, bydleli v Městci Králové, kde díky otci lékaři obývali v nemocnici celé oddělení místo bytu. V Městci Králové se Marta poprvé setkává s hudbou, a to na hodinách piana, kam ji maminka přihlásila. Na hodiny Marta chodila ke své učitelce domů a velmi ji to hraní nebavilo. Jednou při hodině učitelčina kočka drápkama trhala záclonu a paní učitelka pak nejmíň půl hodiny řešila tento problém. Martě se to zalíbilo, protože nemusela hrát, a tak další hodiny, když měla příležitost, tak vlastními zuby kousala záclonu, aby hodinu opět zdržela. Bohužel byla při činu přistižena a Martina maminka pak musela záclonu zaplatit.

V roce 1952 se rodina přestěhovala do Poděbrad. Marta opět hrála na klavír a také navštěvovala taneční hodiny. Měla krásné dlouhé nehty, na které byla přirozeně pyšná, ovšem při jedné z hodin klavíru jí je učitel nemilosrdně ostříhal a Marta s pianem opět skončila.

Po dostudování gymnázia a úspěšně složené maturitní zkoušky v roce 1959 se Marta hlásila na lékařskou fakultu. Bohužel se nedostala ani k přijímacím zkouškám, protože prý k ní nemá dělnická strana důvěru. Mohl za to i incident jejího otce s dělnickou stranou. Martin tatínek byl 3 měsíce ve vězení kvůli údajně zatajenému a úmyslně poškozenému rentgenu ze soukromé ordinace., který měl nabídnout socialistickému sektoru.

Marta po maturitě nastupuje do poděbradských skláren, kde pracuje celkem 3 roky. Zároveň Marta začala zpívat o sobotách s tamním lázeňským orchestrem pacientům poděbradských lázní.

V Praze se v roce 1961 pořádá soutěž Hledáme nové talenty, kde se Marta dostává do finále.

V roce 1962 maminka Marty uviděla v novinách článek o konkurzu do pardubického divadla STOP a Marta konkurz vyhrává. O rok později Marta dostává nabídku účinkovat v plzeňském divadle Alfa a zároveň se doslýchá, že hledají zpěvačku do pražského Semaforu. Marta se jede do Prahy ukázat, avšak ji odmítnou s tím, že hledají slavnější osobnost. Takže Marta účinkuje v plzeňské Alfě.

Po roce přestoupila do Prahy ovšem ne do Semaforu, i když o ni již projevil zájem, ale do divadla Rokoko.

V roce 1967 vyhrála Zlatého slavíka za rok 1966. V lednu 1969 získala druhého Zlatého slavíka za rok 1968. Začátkem roku 1970 opět vyhrála Zlatého slavíka za rok 1968, ale cenu už si nemohla převzít jako vždy, pouze v ústraní časopisu Mladý svět z politických důvodů.

V divadle Rokoko se Marta Kubišová setkala s Helenou Vondráčkovou a Václavem Neckářem, s kterými později vytvořili skupinu nazvanou Golden Kids. Jednalo se o pěvecké trio, které vzniklo v listopadu roku 1968 a stalo se velmi slavným. Vystupovali dokonce i v zahraničí například v Londýně nebo v Paříži. Měli spoustu naplánovaných koncertů, avšak jejich kariéru ukončil komunistický režim.

Marta Kubišová jasně vyjadřovala nesouhlas se sovětskou okupací Československa, a za to jí režim nedovolil pokračovat dál ve své kariéře. Marta Kubišová musela být nějak zostuzena před společností. Stalo se to tak, že se dostal do společnosti nějaký skandinávský pornografický časopis, ve kterém byla údajně vyfocena právě Marta Kubišová. Marta to popírala, dokonce si pozvali Václava Neckáře, aby posoudil, jestli se opravdu jedná o Martu nebo nikoliv. I když Marta později vyhrála soud, režim jí udělil zákaz činnosti. Musela odejít ze skupiny Golden Kids, která se následně rozpadla. Musela zmizet z celého československého showbyznysu.

Aby měla z čeho žít, začala si Marta hledat práci, ovšem nebylo to tak jednoduché. Nikdo se nechtěl dostat do problémů s policií a režimem, tak ji zaměstnavatelé zavírali dveře před nosem.

V roce 1969 se Marta provdala za režiséra Jana Němce. V té době Marta dokonce vlastnila oslíka Nikolase, se kterým žila nejdříve v Praze v bytě, poté se ale i s ním přestěhovala k manželovi na Slapy. Marta byla v té době těhotná, čekala holčičku, ale bohužel v 8. měsíci ji porodila mrtvou a při operaci dokonce prožila klinickou smrt. To bylo pro Martu velmi těžké období. Když se vrátila z porodnice a zjistila, že už nemají ani na benzín, začala si hned hledat práci. Chtěla prodávat zmrzlinu na Slapech, ale nemohla, protože to byl styk s veřejností. Uchytila se ale v práci, kde lepila sáčky na hračky. Bohužel po telefonickém doporučení od StB vyhodili Martu i z této práce.

Manžel Němec měl už dost tohoto režimu a odjel do zahraničí. Marta nechtěla odjet a nechat v Československu svou maminku. Naivně si také myslela, že tak do tří let bude po všem (po režimu).

Marta se znovu vdala, tentokrát opět za režiséra, Jana Moravce, se kterým se přestěhovala na Vysočinu do staré chalupy, kde nebyla ani voda a chtěla znovu otěhotnět. Marta se velmi dobře přátelila s Václavem Havlem a Olgou Havlovou. Podepsala také Chartu 77 a v letech 1977 a 1978 působila také jako mluvčí Charty 77. Jak sama Marta v jedné z knih vysvětluje, ani nevěděla, co to vlastně podepisuje. Pár dní na to viděla v televizi, že je Charta 77 odsuzována režimem a postupně jsou její signatáři zatýkáni.

I ona začala být vyslýchána. Sledovali ji na každém kroku. Prý když se jí kamarádka ptala, kolik ji dneska sleduje „kamarádů“, tak spolu vlezly do vlaku, dělaly jako by se nic nedělo a těstě před tím, než se zavřely dveře, tak rychle vyskočily z vlaku ven. To byla pak podívaná, kolik mužů se naráz nalepilo na ty zavřené dveře vlaku.

Po letních prázdninách 1978 zjistila, že je těhotná a 1.6. 1979 porodila dceru Kateřinu. Po příchodu z porodnice se dozvídá, že zavřeli Václava Havla. Byla nešťastná. Václav je kmotrem Kateřiny, takže křtiny se musely odložit o 4 roky. Když byl Kateřina 1 rok a půl, tak se Marta dozvěděla, že její manžel Jan Moravec má dítě s jinou ženou, a tak požádala o rozvod.

O dva roky později se konečně konaly křtiny, ale i tak se neobešly bez dozoru StB. Domnívali se, že křest je jen krycí manévr, a že se bude na chalupě odehrávat nějaká disidentská akce.

Později dostala Marta práci ve Výstavbě sídlišť. V roce 1988 dostala Marta nabídku hostování na oficiálně povoleném festivalu v Lipnici, kde se oslavovalo 40. výročí vyhlášení Deklarace lidských práv. Marta zde zaspívala československou hymnu.

Po 20 letech Marta měla možnost zaspívat si na scéně pražského Divadla Jiřího Wolкера. Pár dnů na to, 16. listopadu 1989 Marta mohla nahrát ve studiu píseň do filmu. Už při příchodu vyvolala velkou paniku, že dokonce hudební režisér v okamžiku, kdy Martu spatřil opustil své místo, utekl a už se nevrátil.

21. listopadu 1989 přišli pro Martu, že ji Václav Havel potřebuje. Dovedli ji až na balkon Melantrichu na Václavském náměstí, dali ji do ruky mikrofon a řekli, zpívej. Marta byla velmi překvapená, zpívat po dvaceti letech, a ještě na živo bez kapely nebylo vůbec lehké. Navíc před tolika lidmi. Zaspívala „hymnu roku 1968“, píseň Modlitba pro Martu.

V červnu roku 1990 měla svůj vlastní koncert v Lucerně, kde ji byl dodatečně předán Zlatý slavík za rok 1970. S hudebním vydavatelstvím Supraphon podepsali znovu smlouvu a vydali reedici Martiny desky. Sehnali nohovou kapelu, a i když Marta znovu zpívala, stále ještě pracovala v podniku Výstavba sídlišť, protože nevěděla, jestli kariéra zpěvačky je tentokrát jistá. Nakonec se však se spolupracovníky rozloučila, a dokonce se jí po práci i stýskalo.

Každý rok od roku 1991 Marta Kubišová uvidí 4 adventní koncerty, které jsou vysílány v přímém přenosu a jsou zároveň sbírkou pro potřebné.

Od roku 1992 moderuje pořad „Chcete mě?“, ve kterém pomáhá uvolňovat místa útlukům a nabízí zvířata divákům pořadu. Jak už jsem zmiňovala, Marta miluje zvířata, několik jich vlastnila a pořad vlastní. Už jako malá snila o tom, že se provdá za ředitele ZOO.

Od toho roku 1992 Marta vydala ještě několik alb. V roce 1994 uspořádala comeback Golden Kids, koncert měl obrovský úspěch.

Marta Kubišová získala také několik ocenění, například od Václava Havla získala státní vyznamenání Medaili Za Zásluhy II. Stupně. V roce 1998 získala Čestnou medaili T. G. Masaryka za věrnost jeho odkazu. V roce 2002 převzala Svatováclavské vyznamenání.

Dále Marta působila na scéně Divadla Ungelt.

1. listopadu 2017 Marta Kubišová oficiálně ukončila svoji pěveckou kariéru a bude se věnovat psané své vlastní knihy o sobě.

Zdroje:

NEČAS, Luboš. Asi to tak sám Bůh chtěl. Praha: Ikar, 2005, ISBN 80-249-0549-3.

GEORGIEV, Adam. Chytat slunce. Praha: Petrklíč, 1997, ISBN 80-85243-98-9.